

søge paa at omarbejde de foreliggende Forslag saaledes, at de fuldt ud og i alle Enkeltheder tilfredsstillede mig, vilde jeg derved udføre min Virksomhed som Justitsminister paa en meget uheldig Maade. Thi det vilde jo være meget muligt, at det ved den fortsatte Forhandling her paa Rigsdagen vilde vise sig, at man i en eller anden Retning nærrede Anskuelser, der afveg fra dem, jeg havde næret. Det forekommer mig, at hvis jeg vilde give mig til at omarbejde disse Forslag, for at de saaledes omarbejdede Forslag skulde danne Grundlaget for Forhandlingen, vilde jeg derved usurpere mig en større og stærkere Stilling end den, der efter den Udvikling, som hele denne Sag har haft i Fortiden, vilde tilkomme mig.

Hvad det andet Spørgsmaal angaar, om Udryddelse af den statskontrollerede Prostitution, maa jeg sige, at Forholdet jo er det, at der ikke fra tidligere Ministre, som jeg mindes i alt Fald, foreligger noget Forslag. Jeg staar i dette Spørgsmaal paa et, jeg kan gerne sige, diametralt modsat Standpunkt af det, som tidligere Ministre have staaet paa. Derimod foreligger der jo et Forslag, som er vedtaget flere Gange i dette høje Ting, og det kunde da synes at være meget nærliggende for mig, der selv gentagne Gange har stemt for dette Forslag, at fremlægge dette. Naar jeg ikke tror, at det i alt Fald for Øjeblikket vil være rigtigt for mig at gaa denne Vej, ligger det deri, at medens jeg vel, naar Spørgsmaalet har staaet saaledes, om jeg foretrak det Forslag, der forelaa her i dette Ting fremfor den bestaaende Tilstand, ubetinget maatte svare, at jeg foretrak det Forslag, der forelaa her, saa stiller det sig noget anderledes for mig, naar jeg selv har Ansvar for det Forslag, der skal forelægges og søges gennemført. Det forekommer mig nemlig, at det Forslag, som har foreligget her i dette Ting, ikke er fuldkommen tilstrækkeligt.

Hvad det 3die Spørgsmaal angaar, Forsorgen for vanartede og forsømte Børn, skal jeg bemærke, at der er meget i, hvad det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) udtalte i Gaar, som jeg fuldt ud kan tiltræde, og det er jo i og for sig ikke saa underligt, som dette Spørgsmaal jo slet ikke er, aldrig har været og aldrig bør blive nogen Partisag, hvilket det ærede Medlem ogsaa udtrykkelig og gentagne Gange understregede. Jeg finder ligesom det ærede Medlem, at det er meget sørgeligt, at vi ikke ere komne længere frem med denne Sag, end vi ere, om end

jeg ikke kan slutte mig til den Beregning, hvorefter der, siden Kommissionen i 1895 afgav sin Betænkning, allerede nu skulde være hengaaet 8 Aar, hvilket det ærede Medlem flere Gange meget stærkt fremhævede. En tidligere Justitsminister har jo som en Hindring for denne Sag, hvad det ærede Medlem omtalte, anført, at man ikke kunde tage fat paa Sagen i sin Helhed, medmindre man samtidig fik en Revision af Straffeloven. Jeg mener ligesom det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, at der foruden den Bestemmelse, som angaar Børns Strafbarhed, er ganske overordentlig mange Bestemmelser i Straffeloven, som i høj Grad trænge til at revideres, men jeg tror ganske vist, at komme vi først til Spørgsmaalet om, hvilke Bestemmelser der skal revideres, og hvorledes de skulde revideres, vil den skønne Enighed mellem det ærede Medlem og mig faa mange slemme Rifter. Jeg er dog for saa vidt enig med det ærede Medlem, som jeg mener, at en fuldstændig Revision af Straffeloven er der ingen Grund til at vente efter for at tage fat paa en fuldstændig Ordning af det Spørgsmaal, jeg her omtaler. En fuldstændig Revision af Straffeloven er noget, jeg mener vi ubetinget bør komme til, en saadan Revision vil være overordentlig heldig, om end efter min Mening ikke aldeles afgørende nødvendig som Betingelse for Gennemførelsen af Retsplejereformen, men helt afset derfra vil den i sig selv være heldig og nogenlunde paatrængende. Dog mener jeg rigtignok, at man paa ingen Maade vil behøve at vente med en Ordning af Spørgsmaalet om Forsorg for vanartede og forsømte Børn, hvormed jo staar i nøje Forbindelse en Forandring af de nugældende Strafferegler for Børn, indtil vi have faaet en Revision af Straffeloven i det hele. Naar jeg ikke, i alt Fald ikke lige i Øjeblikket, mener at kunne følge det ærede Medlems Raad og at tage fat der, hvor Folketinget slap, altsaa med at foreslaa det tidligere her vedtagne Lovforslag om Ophævelse af Børns Strafbarhed, ligger det ganske simpelt og naturligt deri, at Forudsætningen for Vedtagelsen af dette Lovforslag baade i Udvalget og i Tinget i det hele, saa vidt jeg har forstaaet det, var, at der umiddelbart derpaa, helst samtidig dermed, skulde følge Vedtagelse af Forholdsregler, der kunde træffes med de forbyrderiske Børn, hvis Strafbarhed blev ophævet. Det er jo til en vis Grad rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, at saaledes som Forholdene ere nu, har man